

του εξομαλύνῃ πᾶν ἐκ μέρους τῶν τουρικῶν τελωνείων κατὰ τῆς ἀποδιβάσεως πρόσκομμα. Ο πρέσβυς ἔσπευσε νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τούτῳ τὰ δίκαια ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Κυρίλλου καὶ μετὰ τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Γερασίμου, καὶ μεταβάς παρὰ τῷ μεγάλῳ βεζύρη, ἔλαβεν ἰδιόχειρον ἄδειαν, ὅπως τὸ τυπογραφεῖον καὶ τὰ βιβλία εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν πόλιν. Ὁ πατριάρχης τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐργάζεται τὸ τυπογραφεῖον ἐν τῇ πρεσβείᾳ· ἀλλ' ὁ πρέσβυς συνεβούλευσε νὰ μεταφερθῇ εἰς ἄλλην οἰκίαν προστατευόμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἵνα οὕτω δύναται ὁ Μεταξᾶς νὰ ἐνεργῇ ἀνετώτερον, μὴ ἐκτιθέμενος ἀμέσως εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Γάλλου πρέσβεως, ἐνὸς τῶν θερμότερων τοῦ Ἰησοῦιτισμοῦ ὑπεραπιστιῶν. Ὄθεν συστήσας ὁ Μεταξᾶς τὸ τυπογραφεῖον εἰς οἰκίαν τινα πλησίον τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἤρξατο ἀμέσως τῆς ἐργασίας του, καὶ κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους εἶδε τὸ φῶς τὸ πρῶτον προῖδν τῶν πιεστηρίων του, ὅπερ εἶναι τὸ ἀκόλουθον σύγγραμμα·

«Τοῦ μακαριωτάτου καὶ σοφωτάτου πατρὸς ἡμῶν Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τὰ νῦν δὲ οἰκουμενικοῦ Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου, σύντομος πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ἐν ἀπλῇ διαλέκτῳ πρὸς Γεώργιον τὸν Πάργαν. Ἐτυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, δαπάνη τε καὶ ἐπιμελεία τοῦ πανοσιωτάτου καὶ λογιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Κυρίου Νικοδήμου τοῦ Μεταξᾶ. Ἐν ἔτει αχχζ'. Εἰς μικρὸν 40».

Τοῦ σπανιωτάτου τούτου βιβλίου ὑπάρχει εὐτυχῶς ἐν ἀντίτυπον ἐν τῇ Δημοσίᾳ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ, δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Σ. Ζαμπέλιου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνεστήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου Μεταξᾶ βιβλίου τυπογραφία, συνεστήθησαν μέχρι τοῦ ἔτους 1820 ἑνδεκά ἄλλαι τυπογραφίαι ἐν Μοσχόπολει, Κωνσταντινουπόλει, Ἀθῶνι, Σμύρνῃ, Κερκύρα, Ζακύνθῳ, Κυδωνίαις καὶ Χίῳ, ἐν αἷς ἐξετυπώθησαν οὐκ ὀλίγα βιβλία. Ἐκραγείσης δὲ τῆς ἱεραῆς ἡμῶν ἐπαναστάσεως, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἐκόμισεν ἐν Ἑλλάδι τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον, ὅπερ συνεστήθη ἐν Κορίνθῳ καὶ ὠνομάσθη Ἐθνικόν. Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τούτῳ μετετύπωσεν ὁ Δ. Ὑψηλάντης τῇ 30 Ἰουλίου 1821 τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκδοθέντας ἐν Ἰασίῳ Στρατιωτικοὺς Νόμους, συγκειμένους ἐξ ἄρθρων δώδεκα καὶ ἀφορῶντας τὸ ποινικὸν μέρος καὶ τὴν δοκοδοσίαν τοῦ στρατιώτου. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ ταύτῃ ἐτυπώθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ τὸ ἐξῆς φυλλάδιον, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πρῶτον βιβλίον τυπωθὲν ἐν τῇ ἐλευθερᾷ Ἑλλάδι.

«Προσωρινὸν πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδόσις πρώτη. Ἐν Κορίνθῳ, Ἀ' ἀνεξαρτησίας, αχκβ'. Εἰς 80ν, σελ. 37.»

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς τυπογραφίας ἐν τῇ ἐλευθερᾷ Ἑλλάδι, ὅπου νῦν ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰ 80 τυπογραφεῖα.¹

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Ὅντως ἀξία θαυμασμοῦ ἐστὶν ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἀκρίβεια τῶν δημοσίων λειτουργῶν ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ ἀκρίβεια, ὁ ζῆλος, ἡ αὐταπαρνησις τούτων ἀποτελοῦσιν, ὡς εἰς πάντας τοὺς κλάδους τοῦ δημοσίου βίου, οὕτω καὶ ἐν τῷ στρατῷ, ἀναντίρρητον καὶ μεγάλην δύναμιν, ἣν παραδόξως ἀνεγνώρισε καὶ ὁ γάλλος συνταγματάρχης Στόφφελ ἐν ταῖς περὶ πρῶσσι καὶ στρατοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐκθέσεσιν αὐτοῦ, ταῖς δημοσιευθείσαις μεταξὺ τῶν μυστικῶν τῆς πεσοῦσης αὐτοκρατορίας ἐγγράφων. Εἰσέλθετε εἰς οἰονδήποτε δημοσίον γραφεῖον· θέλετε ἰδεῖ πάντας τοὺς ἐν αὐτῷ, φοροῦντας τὸ παραδόσιμον τῆς ἐθιμοταξίας ἔνδυμα (μαύρην βελάδαν καὶ λευκὸν λαιμοδέτην) ὅπως εὐπρεπῶς παρίστανται τοῖς ἀνωτέροις αὐτῶν, καὶ ἐνασχολουμένους ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς. Οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι, οἵτινες τὴν θέσιν αὐτῶν ἀπέκτησαν μετὰ ἐπανειλημμένας καὶ αὐστηρὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἐξετάσεις, μετρίας ἀπολαμβάνουσιν ἀντιμισθίας, εἰσὶν οἰκογενειάρχαι, οὐδεμίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀξιοῦσιν ἢ ἐλπίζουσι προαγωγὴν, καὶ ὅμως ἐργάζονται, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἕως τοῦ ἐσχάτου, μετὰ τοιοῦτου ζήλου καὶ τοσαύτης πεποιθήσεως ἕκαστος, ὡς ἂν εἰ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ μόνου ἐξηρητᾶτο ἡ τύχη ὀλοκλήρου τοῦ κράτους. Εὐτυχῆς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, παρ' ᾧ οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ τοιαῦτα φρονοῦντες οὕτως ἐργάζονται! Διότι ἐν τῷ Κράτει, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῇ τῆς κυβερνήσεως μηχανῇ, ὡς ἐν πάσῃ ἄλλῃ μηχανῇ, δὲν ἀρκεῖ νὰ κινῶνται καλῶς οἱ κύριοι μοχλοὶ, ἀνάγκη νὰ ἔχῃσι καλῶς καὶ νὰ κινῶνται καταλλήλως καὶ οἱ ἐλάχιστοι τροχίσκοι καὶ τὰ ἐλάχιστα μέρη τῆς μηχανῆς, καὶ τότε μόνον ἐν τῷ συνόλῳ ἡ μηχανὴ στερεῶς καὶ μετ' ἀκρίβειας κινεῖται καὶ θαυμαστά παράγει ἔργα.

Δ. Σ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΑΙΟΣ.

ΨΕΚΑΔΕΣ ΒΡΟΧΗΣ

Τὸ ρόδον ἦτο κατάβροχον ἐκ τῆς καταιγίδος· πλήρες δὲ τῶν ἐκ τῆς βροχῆς ψεκᾶδων τὸ ἄνθος ἔκλινε κατὰ γῆς τὴν χαρίζεσσαν κεφαλήν του.

Τὰ φύλλα καταστάζοντα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐκλαιαν τὸ στέλεχος, εἰς οὐ εἶχεν ἀποσπασθῆ τὸ ρόδον, καὶ τὸν θάμνον, ὅπου εἶχε βλαστήσει.

Ἦρπασα ζωηρῶς τὸ ῥόδον, εἰ καὶ κάθυγον,
ἀλλ' ἔνεκα τῆς βιαίας ταύτης κινήσεως τὸ ῥόδον
ἐφυλλοῤῥόησε καὶ ἐσκέπασε τὴν γῆν μὲ τὰ δια-
σκορπισθέντα φύλλα του.

Καὶ εἶπα:—Ποσάκις οἱ ἄνθρωποι μετεχειρί-
σθησαν ἀπαράλλακτα καρδίας κυρτωμένας ὑπὸ
τὸ βάρος τῆς θλίψεως! Ἐὰν ἤγγιζα μὲ ὀλιγω-
τέραν τραχύτητα τὸ χάριεν τοῦτο ῥόδον, θά
ἠδύνατο νὰ λάμψη ἀκόμη στιγμαὶς τινάς.

Παρομοίως, ἐὰν σπογγίσωμεν μετὰ προσοχῆς
κρύφιόν τι δάκρυ, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐπακολου-
θοῦν εἰς αὐτὸ τὸ μειδιάμα. COWPER.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα,
Ἀθάνατη Μαρία,
Ἐσὺ π' ἀκούς τῆ δέησι
Ποῦ ὑψώμεν τὰ παιδία,
Ἄκου κ' ἐμὰς ποῦ ὑψώνουμε
Σ' ἐσὲ τὴν προσευχὴ μας
Ποῦ ἀπ' τὴν πιστὴ ψυχὴ μας
Βγαίνει γιὰ σέ θερμά.

Ἐγε, Κυρά, ἔς τὴ σκέπη σου
Τὴν πικραμένη χήρα,
Ἐ τὸν πενασμένο ἄνοιγε
Ἐσπλαχνικῆ τῆ θύρα,
Δόσε τοῦ σκλάβου, Δέσποινα,
Ἐλεύθερη πατρίδα,
Τοῦ ναύτη τὴν ἐλπίδα,
Ποῦ πλέει ἔς τὴ ξενεϊτιά.

Εὐλόγησε τὰ δνείρατα
Τοῦ βρέφους ποῦ κοιμάται,
Ὁδήγησε τὰ βήματα
Τῆς κόρης ποῦ φοβάται
Στείλε δροσιὰ κι' ἀνάπαυσι
Ἐ τοῦ ἀβρόστου τὸ κλινάρι,
Ἐγε ἔς τὴ θεία σου χάρι
Τὰ μαῦρα τὰ φτωχά.

Τὴ μάνα παρηγόρησε,
Πῶχει παιδί ἔς τὰ ξένα,
Καὶ χύσε μίαν ἀκτινά σου
Εἰς τὸν τυφλὸ, Παρθένα.
Κράτει τὸ γάλα ἀμίαντο
Τοῦ βρέφους ποῦ βυζαίνει.
Στρέψε ἔς τὴν οἰκουμένη
Τὸ βλέμμα ἔσπλαχνικό.

Στείλε, σεμνὴ βασίλισσα,
Ἐ τὸ πλάσμα σου γαλήνη,
Χύσε εἰς τὰ στήθη τ' ἄκαρδα
Ἀγάπη, ἐλεημοσύνη
Χάρις τὸ χαμόγελο
Ἐ τὰ μαραμμένα χεῖλη,
Κάμε νὰ γίνουν φίλοι
Ὁ ἔλθρὸς μὲ τὸν ἔλθρό.

Τ' ἀνδρόγυνο ποῦ ἐχώρισε,
Ἐσὺ, Κυρά, ἔνωσέ το,
Διῶξε μακρὰ τὴν ἔλθρα του,
Καὶ πάλι εὐλόγησέ το.
Ἀνάπαυσε τὰ κόκκαλα,
Ποῦ κλεῖ βαθεῖα τὸ χῶμα,
Καὶ ζέστανε τὸ στρώμα,
Τῆς μάνας, τοῦ παιδιοῦ.

Δέξου ἔς τὰ οὐράνια στήθη σου
Τ' ἀνήλικα, Παρθένα,
Ποῦ παραιοῦν τὴ μάνα τους
Γιὰ γάλλουνε ἔς ξένα.

Τὸ χέρι ἄκεινο ἀντάμειψε
Ποῦ τ' ὄρφανὸ χροταίνει,
Ποῦ τὸ κορμί θερμαίνει
Τοῦ μαύρου τοῦ γυμοῦ.

Εὐλόγησε τὰ δάκρυα,
Καλὴ μας Παναγία,
Ὅπου μὲ πάθος χύνονται
Ἐμπρὸς ἔς τὴ δυστυχία.
Συγώρησε καὶ φώτισε
Ἐκενον ποῦ πλανήθη,
Καὶ χύσε του εἰς τὰ στήθη
Τὴν Πίστι τῆ γλυκειά.

Διήκου τὴν Ἑλλάδα μας,
Τὴν ἄτυχη Πατρίδα,
Πάλι ἔς τὸν κόσμον δεῖξέ τῃ
Μὲ σῆπτρο καὶ χλαμύδα!
Κάμε νὰ σφίξῃ ἐλεύθερα
Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της
Τὰ μαῦρα τὰ παιδιὰ της,
Ποῦ κλαίει ἔς τὴ σκλαβιά! . . .

Καὶ ἄξιωσε τὰ τέκνα σου,
Ποῦ σὲ παρακαλοῦνε,
Μὲ τῆς Λαμπρῆς τὸ φέρομα
Τὴν Ἰππερο νὰ ἴδουνε!
Νὰ πλέξουν τὴν εἰκόνα σου
Μ' ἐλεύθερα λουλούδια,
Κ' ἐλεύθερα τραγούδια
Νὰ ψάλλουνε γλυκά! .

Ἐν Ζακύνθῳ.

ΑΝΑΡΕΑΣ ΜΑΡΤΩΡΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Χθὲς ἔμαθες γεγονόσι τι ἱστορικὸν ἢ ἐπι-
στημονικὸν σήμερον ἀπῆντησές τινα, ἢ ἀνέγνω-
σες συγγραφέα, ὅστις τὸ ἀγνοεῖ. Ἐκπλήττεσαι
διὰ τὴν ἄγνοιαν ταύτην, ἀγανακτεῖς, σπεύδεις
νὰ τὸ ἀναγγείλῃς μετὰ πολλοῦ κρότου εἰς τοὺς
περὶ σεαυτὸν: λήθη, ἀδυναμία, ἀλαζονεία, συ-
χνότης κακῆ πίστεως καὶ ἐπίδειξις γελοία! Ἢ θά
ἦτο καλὸν τότε νὰ ἐτόλμα τις νὰ σοὶ εἴπῃ τὰ
ἑξῆς: «Ἀπὸ πότε τὸ γνωρίζετε;» Ἄς ἤμεθα εἰ-
λικρινεῖς. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὄλαι ἡμῶν αἰ-
γνώσεις ὁμοῦ εἶνε θησαυρὸς ἐλάχιστος ὡς πρὸς
ὄλα ἐκεῖνα, ὅσα δὲν θά μάθωμεν ποτέ. Ὁ δὲ
πλησίον μας, ὅστιςδὴποτε καὶ ἂν ἦνε, θά εἶχε
πολλὰ πράγματα νὰ μᾶς διδάξῃ.

* * Ὅστις ἀρνεῖται εἰς τοὺς γέροντας συγ-
γενεῖς του τὸν ὀφειλόμενον τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ
σεβασμοῦ φόρον, ἢ ὅστις καταφρονεῖ τὴν εὐερ-
γετήσασαν αὐτὸν χεῖρα, ὅταν αὕτη, ὑπὸ τοῦ χει-
μῶνος τῶν χρόνων κατεψυγμένη, κατασταθῇ
ἀνίκανος πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν εὐεργετημάτων,
οὐ μόνον δὲν εἶνε χριστιανὸς, ἀλλ' οὐδὲ ἄνθρω-
πος, μᾶλλον δὲ τέρας εἶνε, ὅπερ ἐπισύρει ἐναν-
τίον τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν κατάραν τῆς ἀχα-
ριστίας καὶ τὴν ἀποστροφήν τοῦ κόσμου ὅ-
λου. (Zschokke.)

* * Ἡ ἀξία ἀγαθῆς τινοῦ πράξεως ἀπόλλυται
διὰ τοῦ ἐλαχίστου κέρδους ὅπερ ἐξ αὐτῆς πο-
ρίζομεθα. Διηγούμενοι αὐτὴν ἱκανοποιούμεν τὴν